

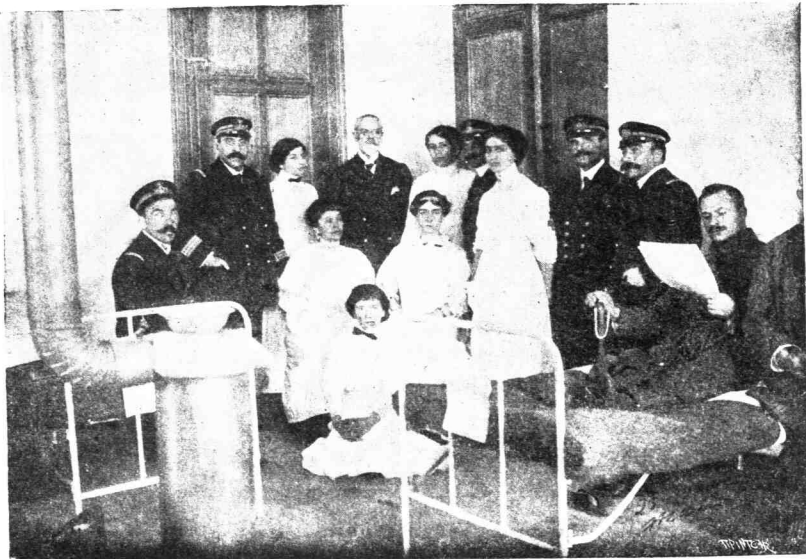
Πινδαρική εικόνα του ἔθνικοῦ μας ποιητοῦ. Γιατί τίποτα δὲν εἶναι ὠραιότερο καὶ ὑψηλότερο ἀπ' τὴ θυσία. Καὶ δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ μεγαλοπρεπέστερα τὴν εἰκόνα τοῦ Βασιλέως-Στρατηλάτη, ἑνας ἐκλεκτός χρονογράφος τοῦ πολέμου*, παρὰ ὅπως μᾶς τὸν ζωγράφησε σ' ἕνα θυελλώδες δειλινὸ τοῦ Ὀκτωβρίου, ἀπάνω στὸ λόφο τοῦ Ἀσπρόκαμπου, τὴν ὑστερινὴν μέρα τῆς μάχης τοῦ **Σαρανταπόρου**, ἀνάμεσα σὲ νεκροὺς καὶ πληγωμένους. Φέροντας μπροστά σας τὴν ἀριστοτεχνικὴ καὶ βαθύτατα ὑποβλητικὴ ζωγραφία, δὲν βρῶσκω καλλίτερο τρόπο νὰ ἐνώσω τὴ Δόξα μὲ τὴ Θυσία καὶ νὰ κλείσω τὸ ἄρθρο μου αὐτό.

«Καὶ ὁ **Κωνσταντῖνος** ἐτριγυρίσθη ἔξαφνα ἀπὸ νεκροὺς. Ὅπισω ἀπὸ τὸ χάνι, μακρὰί σειραὶ νεκροφόρων φορεῖων ἐπερίμεναν τὴν ὥραν τοῦ ἀνοίγματος τῶν τάφων. Ὁχρὰ πρόσωπα νεκρῶν πεζῶν, εὐζωνοὶ καὶ πυροβοληταί, ἐδέχοντο μὲ τὴν μικρὰν ἀταραξίαν τοῦ θανάτου, τὸ νερὸ τῆς βροχῆς, ποῦ ἄρχισε νὰ δυναμόνῃ. Ἀδρομέτωποι χωρικοὶ τῆς Ἀττικῆς, ἡμεροὶ νησιῶται τοῦ Αἰγαίου, γαλήνιοι ψαράδες τοῦ Εὐβοϊκοῦ, συναποτελοῦσι τὴν προεσπερινὴν ἐκείνην ὥραν, τὸν θάνατον σεμνόν, λειτουργικόν καὶ καρτερημένον, μέσα εἰς τὸ πλαίσιον τῆς ξανθῆς Μακεδονικῆς γῆς. Ὁ Βασιλεὺς εἶδεν ἀπύχτως τὸ αἰφνίδιον, πένθιμον ἐκεῖνο ὄραμα τῶν νεκρῶν στρατιωτῶν του. Ἐκτός ἀπὸ τὴν κυανὴν στυγνότητα τῶν μεγάλων ματιῶν, τίποτε δὲν ἐφανερώσῃ τὴν συναίσθηματικὴν ἐντύπωσιν ἐκ τῆς σκηνῆς. Ἐπέρασε μὲ βραδύ βῆμα τοὺς νεκροὺς στοίχους καὶ, γυρίζοντας ἀπὸ τὰ χειρουργεῖα, ὁπόθεν οἱ τραυματαῖα ἐξήγγοντο σωρηδόν, διὰ νὰ ξεφυγῆσιν εἰς τὴν βροχὴν καὶ τὸν ἄνεμον, ὁ Βασιλικὸς Ἀρχιστράτηγος ἐστάθη, ἐχαρτίσῃ μὲ μακρὸν κράτημα τοῦ χεριοῦ εἰς τὸ γέισον, τὸν Θάνατον, καὶ ἐπροχώρησεν εἰς τὸ αὐτοζήτητον, ποῦ ἀνέμενε νὰ τὸν φέρῃ βιαζόμενον πρὸς τὴν θολὴν ῥοὴν τοῦ Ἀλιάκμονος. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἕνας χλωμὸς-παιδικὸς εὐζωνος, μὲ ἄσπρον αἱματωμένον ἐπίδεσμον εἰς τὸ κεφάλι, ἐφώνησε μὲ μίαν λυγμώδη καὶ χαρούμενην φωνήν :

— Χαίρε Νικητή!»

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

* Ὁ κ. Γ. Βεντήρης εἰς τὴν «Νέαν Ἑλλάδα».

* Ο ΝΑΥΑΡΧΟΣ ΛΑΪΩΝΕΛ ΤΩΦΦΝΕΛ ΕΙΣ ΤΟ ΝΑΥΤ. ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ Ν. ΦΑΛΗΡΟΥ *